

[Tange.]

lejet russiske Isbrydere, og om der er Mulighed for at skaffe Isbrydere saa stærke, at de kan aabne Renden derovre; men saa vidt jeg kan skønne, ligger Forholdene i Øjeblikket saaledes, at selv med det allerstærkeste Isbrydermateriel vil det ikke være muligt at bryde Isen ind til Nyborg Havn. Jeg antager, at Nyborg Fjord er, hvad man kalder bundfrossen, og hvis det er Tilfældet, kan man i det højeste vente, at man kan faa anskaffet Materiel, hvorved man kan holde Forbindelsen ved lige over til Knudshoved. Og jeg underkender naturligvis ikke, at det er af den allerstørste Vigtighed, men jeg nævner dette, fordi det ikke kan nytte, at man stiller sig op imod Naturen; man maa erkende, at i denne Vinter har Naturen trods alle menneskelige Fremskridt endnu en Gang vist, at den er den stærkeste, og det tror jeg, man bliver nødt til at bøje sig for.

Jeg vil da hævde, at man ikke med nogen som helst Berettigelse kan sige, at Statsbanerne har staaet uforberedt til at imødegaa en Isvinter paa Grundlag af de Erfaringer, vi har fra tidligere Isvintre; men derudfra maa jeg konkludere, at nu har vi faaet Erfaring fra en ny Isvinter, en Isvinter, hvormed Vinteren 1922 slet ikke kan sammenlignes, og det næste bliver da at drage vore Slutninger ud fra den Isvinter, vi staaar i, og se, hvad Lovgivningsmagten, Administrationen og Statsbanerne i Fremtiden skal gøre for at kunne imødegaa en Isvinter af en Beskaffenhed som den, vi har nu.

Jeg tror, det er det, vi skal hæfte Opmærksomheden ved, og jeg mener, at Ministeren ogsaa i sine Udtalelser har vist, at han er villig til at gøre, hvad han formaar. Det tror jeg ogsaa, Statsbaneledelsen vil være, og derfor mener jeg, at Forespørgeren for saa vidt kan være tilfreds; han har naaet at faa Ministeren til at udtale sig om Forholdene, og det er ingen Skade til.

Korsgaard: Naar man som jeg i allersnærværeste Forstand en Gang har været i samme Baad som den ærede Forespørger, nemlig den Gang Turen fra Nyborg til Korsør tog 19 Timer, har man jo lært et og andet; men jeg forstaaar jo, at den Rejse har været det rene intet imod den Rejse, som den ærede Forespørger gjorde Forsøg paa at gennemføre paa Vejen Korsør—Nyborg, og jeg maa da tilstaa, at naar den højtærede Minister vil stille en Rejse paa 4 Timer over Lille Bælt op som noget, hvoraf man lærer noget som helst, saa har den højtærede Minister i høj Grad Brug for at komme ud paa en virkelig vanskelig Tur.

Jeg maa sige med Hensyn til den ærede Forespørgers Indledningsforedrag, at hans Beretning om Turen med „Tyr“ ikke kunde andet end interessere mig; det kan være, man har kunnet læse om Turen i Bladene, men jeg maa tilstaa, at jo ældre jeg bliver, jo mindre bliver jeg en Ynder af at læse Blade, bl. a. fordi man aldrig ved, om det er blot nogenlunde sandt, hvad der staaar i dem. Men naar en Folketingsmand, altsaa en Mand tilhørende den Pariakaste, som jo Folketingsmænd efter mange Menneskers Mening er, staaer og siger noget her, hvor han kan blive imødegaaet af hvem som helst, nærer jeg ikke saa lidt større Tiltro til Beskrivelsens Rigtighed.

Jeg kan da forstaa, at det har været ganske forfærdeligt, og jeg synes ærlig talt, man maa forbavses over, hvor lidt der har været af Ledelse. Jeg maa saaledes forbavses over, at Ministeren paa snart sagt alle Punkter sagde, at vel kunde det have været bedre, men ikke synderlig bedre, alle havde gjort deres Pligt, og var der nogen, der ikke havde gjort sin Pligt, ja, saa var det maaske Rigsdagen. Det sidste skal jeg komme tilbage til om lidt, det passer saa inderlig godt med, hvad Bladene siger; saa at man ogsaa skal høre det her, det kan for saa vidt ikke forbavse.

Jeg maa da navnlig spørge for den af Forespørgeren omtalte Turs Vedkommende: Kan det være sømandsmæssigt, at en Kaptajn paa et Skib, som er Havarist, siger: Restaurationen kommer ikke mig ved? Kan det være rigtigt, at de, der har flere Penge, skal have en bedre Stilling end de, der har færre, under Forhold som disse? Jeg spørger, og jeg venter at faa Svar og haaber, at Svaret bliver: Nej, det kan ikke være rigtigt, for det er jo oprørende. Jeg vilde vel nok i givet Fald have hørt til dem, der kunde have betalt, hvad det kostede, og det vilde vel nok enhver Rigsdagsmand takket være den fortrinlige Løn, vi faar for det Arbejde, vi udfører. Men det er jo ikke alle, der kan det. Og jeg for mit Vedkommende vil sige: Mig forekommer det at være fuldkommen oprørende, at den fattige Mand skal være udsat for at løbe en saadan Risiko.

Nu vil man maaske sige: Ja, men de vidste jo, hvad de gjorde. Da jeg gik ud paa den 19 Timers Tur, fik jeg ogsaa at vide, at jeg selv maatte tage Risikoen. Ja, det kan være meget godt. Men naar et Skib bliver Havarist, saa er man alligevel under ganske ekstraordinære Forhold, og saa synes jeg, man maa optræde ekstraordinært.

Det forekommer mig da forbavsende, at den paagældende Kaptajn ikke har haft